

CZIGÁNY GYÖRGY

Angyalok között

*Angyalok között hallgatózva
a nem-létezőt átötlettem:
nem látva gondollak el téged.
Áldott a szív, létre sóvárog,
képzelet ellen katasztrófa,
szökőár dől ránk, lehetetlen,
a Sátán csodái, botrányok,
égő templom, boldog szűz teste:
a keresztre szánt teremtésnek.
Víztiükör hever végtelenbe,
halálról fecseg édes dallam.
Madárként csak a verdeső szív
emeli értelmünket Égbe:
járkálunk ismerős zajokban,
a mezőn lángoló virágok,
kis juhocska áll, világvége
csöndje van állatok szemében.
Meghajol Jézus, ír a földre.
Itt a por feltámadni készül.
Él minden veszendő örökre.
Szelíd extázis kell az észnek
s út-menti kacér kút-világból
hajtómű-szívbe szivattyúzni
derűt. Fény anyáskodik végül,
mennyek méze az ujjaid közt,
véletlen napsugár a nyárból:
felizzó flört a poharaddal,
fecskeszárny villanással fészket
a Nap magának markodban rak.
Csak együtt lenni jó. Elválunk.
Hogy létedért hálát adhassak.*